

IŠEIVIŲ DRAUGAS

LEIDŽIAMAS BRITANIJOS L.R.K. DARBINIKŲ SĄJUNGOS

15

Bellshill, 14 d. BALANDŽIO 1934 m.

PAMALDOS BUS

Craignewk. Šeštadienį 14 balandžio 8 val. ryto šv. Mišios, po Mišių išpažintis;

Glasgow. Šeštadienį 14 balandžio 4 val. po piet išpažintis, sekmadienį 2 val. po piet pamaldos.

P. S. Burnbank Penktadienį 13 balandžio 5 val. po piet išpažintis.

Susirinkimas.

Bellshill 15 balandžio Sąjungos mekestis 2 val. 30 min. po piet, ir bus koncertas, eiles ir dainos.

Valdyba.

PRANEŠIMAS.

Visiems tiems žmonėms, kurie turi skolas pas a.a. kun. J. Petrauskį ir kurie aplingi kun. J. Petrauskii, prašomi kreipties su prirodymais begyje desimties (10) dienų pas manė.

Aleksander McGregor,
134 St. Vincent Str.,
Glasgow.

EKSKURSIJA.

Kaip jau visiems Škotijos lietuviams žinoma, kad Sąjungos Centras daro kiekviena metais ekskursiją į kokį nors žymesnį Škotijos miestą, kad būtų galima nors vieną dieną per metus linksniau valandėlę praleisti ir tyresniu oru pakvėpuoti. Šiais metais ir yra rengiama ekskursija.

Vieta surasta gan graži ir labai puikioje apylinkėje tai DUNOON miestas, kuris randasi pajury. Jei būtų lietaus, nera ko bijoti, nes yra paimta didėle ir graži miesto svetainė.

Daugiau apie ekskursiją bus pranešta vėliau.

S. C. Komitetas.

IŠ LONDONO LIETUVIŲ GYVENIMO.

Ir šiemet Velykos buvo Londoniečiams tikrai malonios; atvykęs iš Lietuvos Verbu sekmadieniui kun. Bugenis praleido Londone ir pačias Velykų dienas, net ir Rezurekciją atlaikė. O ką besakyti apie gražius jo pamokslus Didžiosios Savaitės vakarais ir Velykų rytą. Šiemet Londono lietuvių bažnyčioj vakarais buvo pirmą kartą giedamos ir skaitomos D. Savaitėj „Aušrinės“ prie naujai pagaminto trikampio su 15 žvakių. Mat, kun. Bugenis turi taip pat ir gražų balsą. Kokia tat

laimė mums lietuviams, kad jam pavyko išsprukti iš „bolševikų rojaus“, kur jis buvo pasmerktas sušaudyti už katalikšką veikimą, o ne už kokį kriminalą. Ir šiemet žmonių bažnyčioj buvo labai daug. Velykų rytą priėmė Komuniją per 300 asmenų; o iš Vakarų po „Graudų Verksmų“ ir kun. Bugenio pamokslu žmonės, mūsų žymesniems kolonijos veikėjams (P. Bulaičiui, V. Degesiui, A. Rudževičiui, J. Kalinauskui ir kt.) vadovaujant ėjo giedodami ir skaitydami „Kryžius Kelius“ (Kalnus) o po to visą naktį giedojo šventas giesmes. Ypač buvo malonu matyti, kad ir iš čia gimusių jaunųjų buvo matyti giedant bažnyčioje net po pusnakties.

Šeštadienį prieš Atvelykį Šv. Ogos Moterų dr. ja surengė „Margučių Vakarą“ į kurį kaip ir pernai, atsilankė daugiau šimto asmenų. Yra tai nemažas skaičius atsižiurint, kad įėjimas kaštavo 2 šilingai. Bet dalyviai tikrai nesigailėjo laike nei pinigų praleisto šitame jaukiame vakare: buvo ko užkasti, buvo įvairių linksmų ir rimtų prakaičių ypač turiningai kalbėjo Lietuvos Kospius, rindoyš, nūstangų Kun. M. Bugenis buvo iššaukta, telegrama vykti į Škotiją, tai jo garbei nors tris kartus „valio“ sušukta, Scenoje prijuokina p. Neiberkienė su E. Degesiute, jaunuoju Neiberku ir Liudžiu: mat, manydama, kad ji esanti nelaiminga gimusi moterimi, pasikeitė vyru; bet vis dėlto paskui įsitikino, kad geriau būti moterimi. Ir jaunieji vyrai, Dobrovalskai, Liudžius ir kt. padainavo apie „pipkę“ ir kitas „baikas“. Visa užbaigta Tautos himnu. Kad pasisekė šis Margučių vakaras, tai reikia padėkoti dr. jos pirmininkei O. Liudžiuvienei ir tvarkomą jam komitetui iš pp. Bezasparienės, Degesienės, Čėčetienės, Mg. Kevelaitienės, Kuzmickienės, Savulienės, Šteinienės ir Šveidienės.

Coatbridge. Mes tarpu savęs pasitarė parinkome aukų šv. mišioms už a.a. kun. J. Petrauskio sielą. Viso surinkta £10-6, ir už tos pinigų šv. Augustino Langloan bažnyčioje antradienį 10 balandžio buvo atlaikytos šv. mišios.

Aukų rinkėjos B. Šimkiutė ir A. Jurkšaitė.
Amžiną atilsį suteik jam Viešpatie!

Glasgow. Kaip visos kitos Škotijos lietuvių kolonijų, taip ir Glasgow'as giliai ataučia gerb. save dvasios vado a.a. kun. J. Petrauskio mirtį. Tečiau, mums, katalikams, jei darytume visa tai vien tuščiais žodžiais būtų tuščias beprasmis dalykas. Čia yra reikalinga malda. Tai žinodama, Glasgow'io lietuvių Moterų Gyvojo Rožančiaus kuopelė už velionio vėlė užpirkto šv. mišias. Šv. misios

buvo atlaikytos pereiną šeštadienį, 7 balandžio 8 val. ryto, šv. Luko bažnyčioje. Šv. mišių išklausyti ir už jo vėlę pasimelsti, buvo susirinkę netik Gyvojo Rožančiaus narės moterys bet ir pašaliečių lietuvių katalikų gražus būrelis.

Raporieris.

Šeimyniškas Vakarasis

Bellshill Moterų ir Sąjungos Dr. jos rengia puikų šeimynišką vakarą šeštadienį 14 d. balandžio. Prasidės 5 val. Mossend bažnytinėje svetainėje šokiai prasidės 8 val. 30 min.

Ižanga visiems I/ šokejams 6d.

Muzika pirmos ruošies grieš lietuviškus ir angliškus šokius, Programoje bus įvairių pamarginimų.

Kviečiame visus kuoskaitlingiausiai susirinkti, tikimės bus ir gerb. svečias kun. M. Bugenis, kuris pateiks šokių.

Valdyba.

Šeimyniškas Vakarasis Glasgowe

Ši penktadienį 13 balandžio dr. ja savo svetainėj rengia linksma šeimynišką vakarą visiems narėms veltui. Taipogi aplaulytas žinomas prakalbininkas Nikodimas Rydis buvęs Lietuvos Seimo narys kuris lankosi Londone, o dabar ir Glasgowe apsilankė. Prašome visų apsilankyti ir linksmi laiką praleisti.

Vakaro pradžia 8 val, vak, tesis iki 2 val ryto Nenariams įžanga kaip paprastai,

Valdyba

Vaidinimas Glasgowe

Sekmadienį 15 bal, VVS Sąjunga Glasgowe Blaivybės dr. jos svetainėj 4 val, p, p, rusia linksma ir gražų koncerta su vaidinimu Scenoje Glasgow Artistų Ratelis pastatys juokinga 3 veiksmo komedije,

(5X1=1) arba „Penkis syk viens ilka viens“. Prašome visų apsilankyti ir linksmi pasijuokti iš šitos nepaprastos komedijos, kuri dar tik pirma karta yra Škotljoj statoma
VV S-gos Valdyba

X Senor Jose Pacifico, iš Parana miestelio Brazilijoje, Pietinėje Amerikoje, mirė turėdamas 129 m amžiaus. Jo žmona, kuri nuo apdegimo pereiniais metais mirė, turėjo 125 m. amžiaus,

J. Butkevčius.

SENAI LAUKIAMA MIRTIS.

(Ivykis iš prieskarinių laikų Lietuvoje.)

1

Didžiulis Ingavangių kaimas, Šilavotų parapijoje, jau seniai buvo išsiskyręs į viensėdijas. Kaimo gyventojų trobėsiai gražiai, tvarkingai, buvo pasiskyrę į keturias gyventojų linijas, kurios po nedidelius kalnelius ir daubas išsimetė, liudnai niuksojo, menoroms laukdamos negeistinos viešnios — žiemos prisartinant, kurios pirmieji ženklai, jau seniai buvo pasireiškę.

Kaimas — ir yra kaip kaimas. Bet vis tik dėl to, reikia jis bent nors trumpai prisiminti.

Vasaros laiku Ingavangiuose visur kur tik nepažvelgsi, metasi akysna gan gražus gamtos vaizdas!

Didesnė pusė kaimo gyventojų trobėsijų yra paskendę sodnuose, ar šiaip žaliuojančių medžių miškeliuose, iš kurių pastarųjų nedang ir tematyti. Abi pažalinės linijos nuo Šilavotų ir Prienų miško, randasi ant neaukštų kalnynų ruožo. Gi vidurinės dvi, — jau ilgoje ir plačioje dauboje, kurios pačiame vidury tęsiasi ilga ir plati, it jura žaliuojanti lauka.

Pietų pusėje už kalnyno niukso didelis, tamsus ir tankus Prienų miškas; Šiaurės Ryčiuose tolimoje mėlynuoja antrasis Plutiškių miškas, o pačiuose Šiauriose apie trijų kilometrų atstume, raudonuoja ant aukšto kalno majestotingai pastatyta Šilavotų bažnyčia, kurios aukšti, gražus gotiško stiliaus du bokštai atremti matyti.

Tiesiai vakarus, — Igliaukos linkui, nors ir atstui ir vėl juoduoja miškas, šiaip kurio veik čia pat kaimo gale, prasideda neapimto amos mažo miško, — buvusio ežerų buktos, augę pelkės, žaliomis.

Niekam nėra paslaptis, kad ir pati gamta nekomet nebėra pastovi. Vasaros laiku, ji visur žmogui džiaugsmą ir malonumą sutękia; tačiau žiemą, ar vėlybą rudenį, tas malonumas visur joje pranyksta... Matosi vien liudnas, nuplikęs iš žaliuynų pilkas vaizdas nepoilegam prisartinančią nykią ir šaltą žiemą.

Tat ir dabar. Laukai visur juodavo. Įvairūs augalai, gėlės ir žolės, seniai buvo suvytusi ir nebesimatė nenukastų bulvių, o daržuose dar tebėsančių daržovių.

Kur nekur vaikiojosi po plikas dirvas sudžiuvę bulvių virkščios, ar kitų kokių nors augalų ar javų atmatos, kurias sausas ir stiprus rudens vėjas, iš vietos vieton nešioja.

Miškuose o ypač sodnuose, smarkaus vėjo paliesti medžiai, apšėdai berė žemėn savo lapelius, tepasilikdami sau tik plikus šakelių stagarėlius ir rošę gamtai liudną atsisveikinimo himną. O lapeliai budami nuteisti mirtin, veikiai kritę žemyn, ir nukritę maišėsi su įvairiomis rudens šukšlėmis, ar sena su džiuvusia žole...

11

Ties didžiuoju Prienų mišku pirmoje linijoje, vadinamoje „Pašilio Rajonas“, tarpe kitų netankiai vienas nuo antro sustatytų Ingavangių kaimo ukininkų trobėsijų, ant na-

turalaus kalnelio stovi maža, sukrypusi ap-
lužusi žaliomis samanomis apsamanojusių
stogu, grįtelė. Šale jos, taip pat mažiutė kutelė
karvei ir kokiam paršeliui išlaikyti. Prie kute-
lės randasi daržinė, kurioje laikoma karvei
pašaras. Tai ir visas šio „ukininko“ iš lauko
pasiziūrėjus, matosi turtas!

Gal skaitytojui būtų įdomu žinoti, kas
šioje menkoje, vargingoje grįtelėje gyvena?
Kodėl čia viskas taip apleista? Kodėl akysna
metasi toks didelis skurdas ir neturtas? Gal
koks apsilaidėlis ar girtoklis čia gyvena. Ne!
Taip nėra!

— Čia gyvena asmenys, kuriems žiaurus
likimas varu privertė kartybių, vargų ir ne-
laimių taurę iki pat jos dugno išlenkti. At-
rodė, kad V. Dievas juos leido vien tam, kad
nuolatiniai kentėtų ir vargtų. Vargingas jų
likimas be jokio pasigailėjimo pasiryžo nuo-
latiniai juos bausti. Ir tai jis pilnai įvykdė. Jis
baudė juos patol, pakol pastarieji neapleido šį
vargingąjį ašarų pasaulį.

Įėjus grįtelės vidun, metasi akysna dar
didesnis vargas ir skurdas.

Trobelėje apart keletos menkų indų ir
apiplyusių drabužių, niekur ko nors geresnio
nebematyti, kaip plikos aprukę grįtelės sienos.
Tečiau to dar nebepakanka. Arčiau prisiziu-
rėjus, metasi akysna itin graudus, žmogaus
humanizmo jausmą giliai perveriantis vaizdas.

Trobelės kertėje ties nedideliu iš molio
nudurbtu krosnim, aplūžusioje lovoje ant
šiaudų tarpe keletos menkų skudurų, guli
pats namų šeimininkas ir šeimininkė, našlė
Makusevičienė, suvirš 60 m. amžiaus senute;
prie jos menkos lovos sėdi jaunuolis vaikas,
kurio veik nė jokios jaunystės žymės, veide
nėsimatė.

Tečiau jo akys it žilo senelio buvo giliai kakton
įdubusios, veidas vargų išvogotas, kai nu-
mirėlio išblyškes ir pabalęs, kuriame jokio
jaunuolio linksnumo nė šešėlio nebesimatė.

Jis palyginamai buvo dar jaunes, bet oi,
kiek jis visa matė, kiek jo širdis skausmų ir
kentėjimų jau spėjo patirti, kokių vargų našta
ant savo pečių jis jau buvo paėšęs! Jis savo
jaunystėje nė vienos linksnos, laimingos va-
landėlės nebebuvo turėjęs! Jis daug daugiau
negu dauguma senelių, gyvenimą buvo pa-
žinęs, veik iki pat dugno kartybių taurę iš-
lenkė.

Jo mylimasis tėvelis mirė kai jis vos de-
šimtus metus ėjo. Jis jau tuomet buvo pri-
verstas motinėle palikti ir eiti pas ukininkus
tarnauti gyvulius ganyti, kad bent
kiek padėjus savo motinėlei ir melele uždirbti
kurios, taip labai visuomet jėms stingdavo.
Kai įdviejų tėvelis buvo gyvas įdviem su
motinėle palyginamai buvo geriau negu da-
bar. Mat jis mokėjo pjauti lentas, buvo kaip
seniau vadindavo „dročius“ (lentų pjovėjas)
ir iš to amato savo sunai ir žmonai duonele
pelnydavo.

Tiesa, jie turėjo du hektarus žemės, bet
iš jos vienos jė neku būdu nebegalėjo pra-
gyventi. Jie pasisodindavo bulvių, kiek dar-
žovių, ir vargais negalais tegalėdavo išlaikyti
karvutę ir kokį paršelį. Bet ir jiems iš ten pa-
šaro nebenuždėdavo, reikėdavo iš kitur da-
pirkti.

Kad apšėdai klypelį žemės, išlaikyti
karvę (pė arklio) ir kymą nebebuvo ir kalbos
kokį paršelį ir keles vietas, kas sudarė visą jų
turtą vargšai našlėi ne tik namie, bet ir pas

svetimus, reikėjo nuo ankstybo ryto iki vėly-
bam vakarui suakiai dirbti. O tas darbas jei
jau senatvėje esant, gan brangiai atsiėjo. Te-
čiau visa tai be jokio murmėjimo ar nepasi-
tenkinimo, kantriai ant savo pečių ji nešė.

Ji turėjo viltį, kad kuomet jos Antanėlis
paauks, ji turės tuomet ant jo didelę atramą,
o dėl to, ir jo vargai turės bent kiek sumažėti.

„Ka darysi! Jeigu V. Dievas kryželį ant
pečių uždėjo reikia stengtis kaip atgailą už
nuodėmes, kantriai ir nešti... Vis kuomet
nors Dievas ir manes pasigailės, ir jį man
nuo pečių nuims!“ nekartą pati viena sau
kalbėdavo. Taip ir leido metelius po metelių.

(Bus daugiau)

Žiogelis.

T E I S Y B Ė.

Didmiesčio darbininkų gyvenimo vaizdelis.

Petras Lauraitis iš pat mažens nelinko
į Dievą ir bažnyčią. Motinos paragintas nu-
eiti išklausti šv. Mišių, jis tik sunudėdavo
šiurkštų atsakymą ir išstydindavo į gatvę. Jam
geriau tiko landžioti miesto gatvėse ir aikštėse
kur įvairus agitatoriai mitinguodavo, pasi-
klausti jų kiršinančių kalbų, pasivažinėti
tramvajais nemokamai, susitikti tokius pat iš-
dykusius draugas, parakyti papirosų ir slap-
tai išgerti alaus ar degtinės stiklelį. Bažnyčios
jis vengdavo iš tolo.

Bet užtai negalima jo labai kaltinti: tokius
palinkimus jame skatino patys suaugusieji, jų
bute gyvenusieji įnamiai ir kaimynai, kurie
ne tik niekada nelankydavo pamaldų, bet
visą savo laisvą laiką praleisdavo prie svaigalų
stiklo, kortuodami, politikuodami, burnodami
prieš esamą tvarką, Dievą, bažnyčią ir kuni-
gus. Iš jų Petriukas ėmė pavyzų ir visas jų
kalbas dėjosi į galvą. Jo tėvelis paliko jį nei-
laidį 7 metų, o geraširdė motutė, darbais ir
rupesčiais prislėgta, nepajėgė sutvarkyti su-
nelio.

Išaugo Petras, subrendo, palaidojo gera-
širdę motutę, surado sau nuolatinį darbą
fabrike ir gyveno kaip tinkamas. Niekas jo ne-
draudė ir neįspėjinėjo, Niekam nerupėjo jo
sielos reikalai. Ir ėjo jis draugų pėdomis, ne-
patenkintas esamu ir pasiryžęs sugriauti viską
kas jam rodėsi negera, neteisinga ir nuoskau-
dinga. Jis buvo aktingas komunistų partijos
narys ir ištikimai skelbė jos obalsins.

Vieną gražią dieną partijos komitetas
įsakė pradėti streiką. Visi metė darbą ir nuėjo
į mitingų aikštę. O tuo tarpu darbdavys rinko
darbininkus į savo fabriką, kad pakeisti strei-
kuojančius. Partijos vadai įsakė saugoti fa-
briką ir neleisti į darbą streiklaužių. Prie fa-
briko vartų kilo kruvinos peštynės, į kurias
įsikišo policija. Streikieriai šaudė į policininkus,
Ir to sąmūšio laike Petras sukniubo prie
vartų su persauta galva. Draugai nugabeno jį
į jo butą, pašaukė daktarą ir paliko jį jo paties
likimui.

Tuo metu, kai policija ieškojo kruvino
maišto kaltininkų ir dalyvių, Petras gulėjo
patale, skausmų kankinamas ir iš niekur ne-
sulaukdamas pagelbos. Jo draugai — vieni apie
jo nelaimę nežinojo, kiti bijojo jį lankyti, kad
nepakliūt policijai, tretieji jį pamiršo. O tikrie-
siems jo nelaimės kaltininkams, riaušių kur-
stytojams, nė į galvą neatėjo rupintis jų darbo
aukoms. Jie ramiai tunojo savo slėpynėse ir
ruošė naujus „žygius“. Retkarčiais aplanky-

davo Petrą geraširdė senutė, jo motinos drauge ir paslaugydavo jį visų apleistą. Kartą ji pasiūlė Petruį pakviesti kunigą.

—Nereikia, nenoriu,—atsakė Petras,—aš nekenčiu tų apgavikų, išnaudotojų tarnų ir slurbėlių! Aš kovojau už teisybę ir nebijau padvesti. Žysiu, kaip šuo, bet neleisiu jiems išaugtis iš mano nelaimės!

Bet senutė slaptai pakvietė žilagalvį vieuoį ir atvedė jį į Petro kambarį,

—Garbė Jezui Kristui!

Petras sunkiai pakėlė galvą, pamatė kunigą ir pykčiu užsidedė jo veidas.

—Ko tau čia reikia, juodvarni? Gal atėjai pasityti iš mano nelaimės? O gal nori išduoti manė policijos šunims? Išėik greičiau!

—Nesijaudink, mano drauge, blogais tikalais aš čia atėjau, bet artimo meilės ir savo pareigos vedamas. Noriu padėti tau kuo galėsi.

—Man nereikia tavo pagalbos! Tu siurbėlė! Išėik!

—Nesirustink, drauge ne ir išklausyk mano žodžių. Kokia nauda bus tau ir tavo idėjai, jei žysi be tikslo? Argi nenori pasveikti ir gyventi laimingas?

—Ką tu žinai apie mano idėjas, ilgaskvarni? Aš esu komunistas, supranti!

—Tai manęs neliečia. Man nesvarbu, kas tu esi, esi žmogus, mano brolis ir mano pareiga tau pagelbėti.

Ligonis keistai pažvelgė į kunigą. Jo žodžiai jam atrodė nepatikimi. Komunistą jis gali vadinti savo broliu? Argi jis tai sako iš tiesų? Jo širdyje nuslugo pyktis, galvoje dingtelėjo motutės žodžiai: „Vaikeli, kai tau bus sunku, kai žmonių pagalba nebus tau pakankama, kreipkis į Gailestingąjį Dievą ir jis suramins tavo kūną ir sielą“. O gal, iš tiesų jis nėra blogas žmogus?... Gal šie tikrai geraširdis keistuoįs?—pamanė.

—Tai ko tamsta nori iš manęs?

—Apžiūrėti tavo žaizdą, pataisyti patalą, suraminti tavo brolišku žodžiu ir kasdieną su kartu aplankyti,—atsakė kunigas.

—Bet išpažinties aš nenoriu. Aš kovojau už teisybę ir niekam blogo nepadariau.

—Viešpats myli tuos, kurie ieško teisybės. Vsi esame jo žinioje ir tik jis vienas gali teisti mūsų nusikaltimus. Kas ieško teisybės, tas ją atras,—ramiai atsakė kunigas.

Petruį nuo žodžių lyg sunkus akmuo nukrito nuo krutinės,

—Gerai, aš sutinku, Daryk ką nori...

Dvi savaites žilagalvis kunigas lankė ligonį ir slaugė jį su didžiausia meile ir pasišventimu. Jo žodžiai žadino Petro sielą, kaip maloni muzika ir gydė jo dvasios žaizdas, kaip stebuklingi vaistai. Pagaliau jo dušioje lužo paskutiniai ledai. Jis nutvėrė kunigo ranką ir tvirtai suspaudė savoįoj.

—Tėve aš noriu atlikti išpažintį... Iš viso gyvenimo. Aš dar atsimenu motutės žodžius.

Greitai Petras pasveiko ir susirado savo darbą. Vieną kartą jis susitiko savo buvusį draugą, aktingą komunistų veikėją, kuris apsidžiauge jį pamatęs ir pakvietė į slaptą susirinkimą.

—Ne, neisiu,—griežtai atsakė Petras.

—Kodėl?

—Todėl, kad aš suradau teisybę, kurios taip ilgai ieškojau. Aš einu į bažnyčią. Sudievu

Draugas išputė akis. Jis pamanė, kad Petras pamišo. Nežinodamas ką jam atsakyti, jis pusbalsiu ištarė:

—Sudievu.

J. Karklelis.

LAIŠKAS IŠ LIETUVOS.

Sveiki, mieli broliai,
Sveikos, mielos sesės!
Siunčiu iš Tėvynės
Jums žinių parašes,
Nuoširdžiai jums linkiu
Daug gerų dalykų.
Kuo geriausios laimės
Ir linksmy Velykų.
Vyrams gero darbo,
Uždarbio pelningo,
Moterims šeimynoj
Santykio laimingo.
Noriu palinkėti
Dėl skaistaus jaunimo
Sporte ir mokykloj
Daug pesisekimo,
O visam bureliui
Mažųjų vaikučių
Įdomių žaislelių
Ir gražių margučių.
Nuoširdžiai su ašės.
Linkėjimų kravą,
Noriu jums pranešti
Ir apie Lietuvą.
Kaip mes čia gyvenam,
Kokios čia naujienos,
Ką mums atgabeno
Pavasario dienos.
Malonu minėti
Gimto krašto aidą,
Dėl to aš pakeisiu
Šios dainelės gaidą.
Štai pirmoji jums naujiena,
Šiemet buvo keista žiema;
Šnėgė buvo tik truputį,
Kai vasaris prasidėjo,
Žolės želti jau pradėjo,
O atsilus dobilienai,
Grižo pumpės ir varnėnai.
Nemunus, sulaužęs ledą,
Smarkiai plaukė į Klaipėdą,
Ir visi rimtai tikėjo,
K. d. pavasaris atėjo.
Kovo mėnesio pradžioje,
Žiema vėl į kovą stojo.
Sniego daug visur prisnigo,
Šaltis žemę vėl primygo.
Nemunus kerštingo budo
Ties Kauna ledus sugrudo.
Tucį ir potvinis nekviestas
Ėmė semti Kauno miestą
Ir per vandentiekio skyles
Namų rusius tuoj užpylė,
Žemės ukį ir prekybą
Krizė vis dar smaugia, gnyba.
Kai pažiuri į kaimyną,
Kožnas perkę sau gamina
Ir apsvartęs aukso svorį,
Nieko pirkti nebenori.
Su tuo Hitleriu iš Prusų,
Visai menkas bizais mūsų,
Anei sviesto, anei pieno
Neperka nei svoro vieno,
Nei bekono nei kiaušinio
Neįleidžia į Berlyną,
Tiktai į Kaipėdos kraštą
Siunčia kiršinantį raštą,
Nori čia ragus įgauti
Ir ant lietuvių ponauti.
Bet lietuvių ranka kieta

Greit parodė prusui vietą,
Su lenkais kitokia baika,
Jie kasdieną siulo taiką
Ir raudonąjį kaimyną
Į talką pasivadina.
Bet kol Vilniūs jų naguose.
Visi busim pasiruošę,
Nes klatingas ponas lenkas
Lietuviui bičiulis menkas,
Tegul Vilnių atgrąžina,
Tada busim jo kaimynais,
O dabar su anglikonau
Deramės delei bekony
Ir atrodo šitą kartą
Galima bus susitarti,
Kai susitarta bus aiškiai,
Parašysiu kitą laišką.
Dar ta proga vieną mintį
Aš norėčiau jums priminti;
Kai sulauksit vasarėlės,
Aplankykit mus ir vėliai,
Atvažiuokit į tėvynę
Ateivinti sau krutinę.
Tat aprašęs daug dalykų,
Dar kartą —linksmy Velykų!

2 ji EKSKURSIJA Į LIETUVĄ, (2-as pranešimas)

Kaip jau buvo pranešta „Išėivių Drauge“ vasario 3 d. š. m., Londono Lietuvių Federacija mane įgaliavo vadovauti Antrajai Britanijos Lietuvių Ekskursijai į Lietuvą. Šiame savo pranešime noriu tik patvirtinti tai, ką jau paskelbta minėtame jau pirmame pranešime, kad mūsų ekskursija tikrai išvyksta iš Londono birželio 27 d. 10 val. ayto (Liverpool Str. Stn.) ir pasieks Kauną kitą dieną vakarą, kad mūsų kongrese. Tiksliai valandos ir minutų atvykimo į Lietuvą dar negalima paskelbti, nes gegužės mėnesį kalt šiek tiek pasikeisti gelžkelių tvarkasčiai. Savo laiku ir apie tai galys kursas. kada Federacijos buvo išsiųsti ir susitarta daryti ekskursiją, svaras (£) lietuvių pinigais kaštavo apie 32 litai, o dabar tik 30 litų; taigi kas kelela mėnesių atgal užsieniūose kaštavo £15, dabar atsieis £16. Todėl atsargos dėliai, kada pinigų kursas gali ir toliau kiek svyruoti, visi suaugę ekskursantai, nejaunesni 21 metų, moka visos kelionės ten ir atgal su valgiu išlaidas lygiai £14 (pernai buvo 15), Jaunesniems jų kainos paliēka tos pačios: £13 nuo 18 iki 21 m., £12 nuo 14 iki 18 m., £11 nuo 10 iki 14 m., £10 10, kurie dar nepasiekę 10 m. Bus visa padaryta, kad išrupinus iš Vokiečių valdžios didžiausių nuolaidų už visas, kad netektų dar labai didinti kelionės išlaidas, nes šiaip už visas ten ir atgal vokiečiai ima arti svoro. Be to, jaunimui nuolaida esti tik tada, jei jų važiuoja kartu ne mažiau 10 asmenų tarp 15 suaugusių. Kadangi tiek asmenų dar neužsirašė, tai labai prašau kuo greičiausiai duoti man pareiškimus apie prisidėjimą prie ekskursijos nes jei nors vieno asmens truks prie jaunesniųjų reikiamo skaičiaus, tai ir kitiems reikės mokėti kaip ir suaugusiems. Juk laiko visai ne daug paliko, o formalumų nugalėti ir visa sutvarkyti, labai daug. Taigi perskaite šį pranešimą ir kitiems pasakykit kad nedelsitų, ypač su jaunimo užrašymu, nes tik jiems esant grupėje galima išrupinti ankščiau pažymėtas nuolaidas. Reikia visiems paaiškinti, kad šita ekskursija